

Na jugu, na otoku u Indijskom oceanu puno je „buda“; velikih, malih, lijepih, smiješnih i kičastih statua u različitim položajima. Ali tek rijetku od njih krasi odsjaj prave budine prirode. Jedna od njih je takozvani Samadhi Buda u Anuradhapuri.

Samadhi - riječ koja možda već sama ispunjava čovjeka čežnjom, zrcali nešto od svjetla i ispunjenja, od jedinstva bez podjela, kao oči Ramane Maharshija, kao oči onih koji su postali jedno s tim svjetlom; onih još u svijetu, ali više ne od svijeta.

I tako na otoku u Indijskom oceanu sjedi Samadhi Buda, neuznemiren, spokojan i uspravan. Kao da je oduvijek tu, mada bi mogao biti i bilo gdje. Jedno s onim što jeste. Sa svime što jeste. I kao da bi zauvijek mogao nepomično sjediti. Jedno s vremenom i prostorom, a neovisan o njima.

Budan iza zatvorenih očiju, zrači ljepotom i sabranošću kojima su svjesno ili nesvjesno privučeni mnogi. Dok mu se jedni bosonogi klanjaju i ostavljaju cvijeće, drugi gledajući ga pokušavaju proniknuti otkuda dolaze istovremena jednostavnost i uzvišenost tog kamenog otjelotvorenja Samadhija. A sklad i mir njegova lica i držanja zaista po principu rezonancije mogu zahvatiti i pažljivog promatrača. U otvoreno srce u jednom trenutku prenijeti osjećaj o dubokoj jednostavnosti istine i nedodirljivosti vječnog uma koji zna da sve što je potrebno uvijek dolazi u otvorene ruke - u sa zahvalnošću otvorene ruke probuđenog.

Nisu li i Buda i samadhi skriveni u svakom čovjeku? U želji za očitovanjem, bliže ili dalje od njega skreću pažnju na razne načine. Izvana i iznutra.

I možda ste se već više puta sreli sa svojim Budom, izvana i iznutra, ali ste se uvijek iznova morali rastati, jer se uvijek iznova ispriječilo sve ono što nije buda; što nije svjetlo svijesti i budnosti. A drugog puta do Bude nema osim buđenja vođenog čežnjom za svjetlom, u svakom trenutku, neovisno o mjestu i vremenu.

Buđenje je otkrivanje od čega smo sve sačinjeni sada i ovdje. U prigodi i nezgodi; sami i u društvu; u svojoj sobi i na ulici. Promatranje iza radosti i tuge, uzbuđenja i nemira. Nepokolebljivo i samilosno gledanje u svoja mnogostruka lica. I pitanje - što je na kraju stvarno u svim našim iskustvima? Što uvijek ostaje?

Malo toga? Ili samo jedno? Što je to? To nepromjenjivo srce našega bića? Ako smo osjetili njegov vječiti, ravnomjerni puls - buđenje znači vjernost, stalni povratak njemu i život iz njega. Jer on jeste izvor sveg života i povezivanje s njim traži odustajanje od lažnoga i ukidanje podjele unutar sebe koja je uzrok svih podjela u našim unutarnjem i vanjskim iskustvima. To je integracija i povratak autentičnosti. To je bezuvjetna ljubav prema istini i slobodi.

Lažno ja, iako lažno, može uzurpirati svu našu percepciju, pa čak i čežnju za oslobođenjem. Tako se ne može uvijek pouzdano znati ni tko traži slobodu, dok ljubav prema istini nije stavljena na kušnju. I to se uvijek iznova događa.

Tko je spreman na stalno čišćenje od svih vezanosti, grubih i suptilnih, od raznih identifikacija i predodžbi proisteklih iz želja i straha – budi se.

Postaje jedno s Budom u dubokoj, budnoj jednostavnosti.

Ali cijena toga - smrt iluzije - za mnoge je još prevelika.

Samo oni koji su spremni ne pitaju za cijenu. Za njih se više ne radi o žrtvi. Oni znaju da je to njihova prava priroda koja se želi očitovati. Priroda Bude. I oni joj to žele omogućiti, jer ni ne mogu drugo.

Ako pogledaš prema nebu i vidiš pticu u letu, tih bez misli, osjetit ćeš u srcu da je suština u letu, da je to ono što čini pticu. Da je ptica tu da omogući let. Da bude njegovo otjelotvorenje. Da bi to mogla, morala je probiti ljusku jajeta, napustiti gnijezdo i poletjeti. Da li je to bilo teško? Da li je mogla ne uspjeti? Ili je samo slijedila svoju prirodu koja je vodila ispunjenju - letu?

Pripremila: Eloratea

